

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social bistand

(Privat dagpleje)

Fremsat den 30. marts 1978 af Svend Andersen (Rosk. a.) (FP), Dohrmann (FP), Erlendsson (FP),
Maisted (FP) og Poulsgaard (FP)

I lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand, som senest ændret ved lov nr. 485 af 14.
september 1977, ophæves § 63.

Bemærkninger til lovforslaget

Ifølge bilstandslovens § 63 må ingen modtage mere end 2 børn under 14 år i privat dagpleje mod betaling uden at have tilladelse dertil fra det sociale udvalg, og der kan ikke gives tilladelse til at have mere end 5 børn i privat dagpleje.

Det gælder endvidere, at dagplejehjem og lignende, der modtager flere end 5 børn under 14 år mod betaling, og som drives af private uden offentlige midler, kun må oprettes og drives med tilladelse fra det sociale udvalg.

Det fremgår endelig af § 63, at det sociale udvalg fører tilsyn med forholdene i hjemmene.

Disse bestemmelser foreslås ophævet, da erfaringerne beviser meget tydeligt, at dagplejen så langt er at foretrække fremfor børnehaver og andre daginstitutioner. Antallet af dagplejemødre er steget fra 10.521 i marts 1975 til 12.267 i januar 1977. Antallet af børn i pleje var 31.319. Det skal i 1978 stige til 36.974, mens ministeriet kun planlægger en stigning til 38.940 frem til 1983. Dette er alt for små tal sammenlignet med, at der er 152.848 institutionspladser, hvortil kommer børnehaveklasser og 57.500 pladser i gruppelejestuer, klubber »og lignende socialpædagogiske foranstaltninger«, altså ca. 6½ gange så mange institutionsbørn som dagplejemorbørn.

Dagplejeordningen er bedre for børnene bl. a. ved, at det er erfarne mødre, der tager sig af børnene, og ikke børnehaveseminarie BUPL-

medlemmers afsporede pædagoger, som ofte påvirker børnene til had mod det bestående samfund. Dagplejemødrene ser i langt højere grad på børnenes tarv, hvor det for børnehavepædagogerne i daginstitutionerne jo meget ofte er det afgørende moment, at de skal klare deres egne, egoistiske løn- og arbejdstidsbetingelser. Der er langt mere skiftende pasningspersonale i daginstitutioner, hvilket også er med til at gøre børnene utrygge. Dagplejemødre er ikke socialudbyttende.

Bl. a. fordi anlægsudgifter spares, er dagplejeordningen også væsentlig billigere for skatteyderne end børnehaver og vuggestuer. Revisionsdepartementet har opgjort besparelsen til ca. 40 pct., og det tal bliver større, hvis man holder op med at overrende dagplejemødrene med alskens generende tilsyn. Da statens og kommunernes udgift i 1979 til daginstitutioner forventes at blive godt 3 milliarder kr., er der også store penge at spare til gavn for beskæftigelsen og betalingsbalancen.

Offentlige børnehaver er derfor kun en nødløsning, og folketetinget må følgelig gøre alt for at styrke den private dagpleje.

En af hindringerne for den private dagplejes udvikling er den ovenfor gengivne § 63, herunder reglen om, at der ikke kan gives tilladelse til at have mere end 5 børn i privat dagpleje. For at styrke den værdifulde dagplejemorordning foreslås § 63 som anført ophævet.